

Κυριακή τῆς Σταυροπροσκυνήσεως (Anthony Bloom Metropolitan of Sourozh (1914- 2003))

Επιστήμες, Τέχνες & Πολιτισμός / Κοινωνιολογικά (κοινωνική πρόνοια & οικογενειακά θέματα)



Ο Τίμιος Σταυρός τον οποίον προσκύνησαν και έλαβαν ευλογία οι ενορίτες της ενορίας

Εἰς τό ὄνομα τοῦ Πατρός καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος.

Καθώς προχωρᾷμε τίς ἐβδομάδες τῆς Μ. Σαρακοστής, μπορούμε να ποῦμε με αὐξανόμενη αἴσθηση εὐγνωμοσύνης καὶ χαρᾶς, με μιά αἴσθηση γαλήνης καὶ χαρᾶς τά λόγια τοῦ Ψαλμοῦ «Ἡ ψυχὴ μου θα ζήσει, καὶ μ' εὐγνωμοσύνη θα δοξάζει τὸν Κύριο».



φωτο Β.Κωνσταντόπουλου

Ο Τιμιος Σταυρός τον οποίον προσκύνησαν και έλαβαν ευλογία οι ενορίτες της ενορίας

Τήν πρώτη εβδομάδα τής Μ. Τεσσαρακοστής είδαμε τήν υπόσχεση τής σωτηρίας δοσμένη από τήν Π. Διαθήκη νά εκπληρώνεται: ό Θεός έγινε άνθρωπος, ή σωτηρία έρχεται κι όσα έλπίζουμε είναι δυνατά. Μετά τήν δεύτερη εβδομάδα έχουμε τήν διακήρυξη από όλους τούς Άγίους τής Χριστιανοσύνης ότι ό Θεός όχι μόνο κατοίκησε ανάμεσα μας. αλλά και (έξεχύθη πάνω μας) μάς πλημμύρισε ή χάρις Του, μέσα στήν Έκκλησία, αλλά και σέ κάθε ανθρώπινη ψυχή έτοιμη να δεχθεί Έκεΐνον, τήν παρουσία Του, τò μεταμορφωμένο σέ Άγιο Πνεϋμα δώρο, πού μάς κάνει νά κοινωνοϋμε όλο και πιο βαθιά (οϋσιαστικά) με τόν ζώντα Θεό, μέχρι να γίνουμε μιά μέρα μέτοχοι τής θείας φύσης.

Και σήμερα, αν αναρωτηθοϋμε «αλλά πώς; Πώς θα συγχωρηθοϋμε, πώς τò κακό θα αναιρεθεΐ;» – ένα βήμα μάς φέρνει βαθύτερα στήν εύγνωμοσύνη, βαθύτερα στήν χαρά, βαθύτερα στήν σιγουριά, όταν σκεφτόμαστε, όταν άτενίζουμε τον Σταυρό.

Έδω έχουμε ένα απόσπασμα τοϋ Εϋαγγελίου, όπου ό Χριστός μιλά για τήν σωτηρία και τς προϋποθέσεις, ό Πέτρος τοϋ λέει: «Και ποιός μπορεί νά σωθεΐ;» -και ό Χριστός τοϋ απαντά: «Τά αδύνατα παρ' ανθρώποις δυνατά έστί παρά τῷ Θεῷ». Κι Έκεΐνος ήρθε, ή πληρότητα τοϋ Θεοϋ κατοίκησε τήν ανθρώπινη φύση, κι Έκεΐνος έχει τήν δύναμη να συγχωρεΐ γιατί Έκεΐνος είναι θύμα όλης τής κακίας, όλης τής σκληρότητας, τής καταστροφικότητας στήν ανθρώπινη ιστορία. Γιατί βέβαια

κανείς άλλος εκτός από το θύμα δεν μπορεί να συγχωρεῖ αὐτόν πού ἔφερε την κακία, τὴν ἀθλιότητα, τὴν μιζέρια, τὴν φθορά και τὸν θάνατο στὴν ζωὴ μας. Καὶ ὁ Χριστὸς δὲν συγχωρεῖ μόνο τούς φονιάδες Του, ὅταν λέει: «Πάτερ ἄφες αὐτοῖς, οὐ γάρ οἶδασιν τί ποιοῦσιν», ἀλλὰ πῆγε και πέρα ἀπ' αὐτό γιατί εἶπε: Ὁ δ' ἂν ποιήσετε ἐνὶ τούτων τῶν ἀδελφῶν μου τῶν ἐλαχίστων, ἐμοὶ ἐποιήσατε» «Ὅτι κάνει κανεὶς στὸν πιὸ μικρὸ ἀδελφὸ ἢ ἀδελφὴ μου, (εἶναι σὰν) το κάνει σε μένα»)- ὅχι μόνο τὸ καλὸ ἀλλὰ και τὸ χειρότερο – γιατί στὴν συμπόνια, τὴν ἀλληλεγγύη βρίσκεται Ἐκεῖνος, σὲ καθένα πού ὑποφέρει: στὸν θάνατο, τὸν πόνο, τὴν ἀγωνία τοῦ καθενός πού ὑποφέρει, εἶναι Αὐτός. Καὶ ἀκόμα, ὅταν προσεύχεται «Πάτερ ἄφες αὐτοῖς! Δὲν ξέρουν τί κάνουν, τί πᾶνε να κάνουν», Ἐκεῖνος προσεύχεται γιὰ τὸν καθένα ἀπὸ μᾶς, ὅχι μόνο στό δικό Του ὄνομα, ἀλλὰ καὶ στό ὄνομα (για λογαριασμό) ὅλων αὐτῶν στοὺς ὁποίους ἔχει ἐπιτεθεῖ τὸ κακό, ἐξαιτίας τῆς ἀνθρώπινης ἀμαρτίας.

Ἀλλὰ δὲν εἶναι μόνο ὁ Χριστὸς πού συγχωρεῖ· καθέννας πού ἔχει πονέσει στὴν ψυχὴ, τὸ σῶμα, τὸ πνεῦμα – ὁ καθέννας καλεῖται νὰ δώσει χάρη σ' αὐτόν πού τὸν ἔκανε νὰ ὑποφέρει.

Κι ἀκόμα, μπορούμε νὰ δοῦμε τὸν Χριστό νὰ λέει «Συγχώρησε ὅπως συγχωρήθηκες» γιατί καὶ τὸ θύμα καὶ ὁ θύτης (ἔνοχος) δένονται μ' ἓνα δεσμό ἀλληλεγγύης και ἀμοιβαίας ὑπευθυνότητας. Μόνο το θύμα εἶναι πού μπορεί νὰ πεῖ: «Κύριε συγχώρησέ τον, συγχώρησέ την» καὶ ὁ Κύριος μπορεί νὰ πεῖ «ναί, θα το κάνω!».

Ἀλλὰ συνειδητοποιοῦμε ποιά εὐθύνη βάζει στὸν καθένα μας, ἀπέναντι στον ἄλλο; Ἀλλὰ ἐπίσης το βάθος, τὸ θαυμάσιο πλάτος ἐλπίδας πού ἀνοίγεται μπροστά μας ὅταν ἀντικρύζουμε τὸν Σταυρό και βλέπουμε ὅτι μέ τὴν συμπόνια ἀπέναντι σ' ὅλο το ἀνθρώπινο εἶδος ὁ Χριστὸς παίρνει ἐπάνω Του ὅλο τὸν πόνο τοῦ κόσμου, δέχεται νὰ πεθάνει ἓναν ἀπίστευτο θάνατο λέγοντας ἐκ μέρους ὅλων ὧν ὑποφέρουν «Ναί- σᾶς συγχωρῶ...!»

Αὐτό εἶναι ἄλλο ἓνα βῆμα πρὸς τὴν ἐλευθερία, ἓνα ἀκόμα βῆμα πρὸς τὴν στιγμή πού θα ἀντικρύσουμε τὸν ἀναστημένο Χριστό, τὴν ἀνάσταση, πού θα περιλάβει κι ὅλους ἐμᾶς, γιατί ὁ Χριστὸς ἀναστήθηκε καὶ χάρισε σ' ὅλους ἐμᾶς τὴν πληρότητα τῆς αἰώνιας ζωῆς.

Καὶ μπορούμε νὰ ποῦμε ξανά καὶ ξανά, ὅτι ἡ Σαρακοστή εἶναι μιά πηγὴ νέας ζωῆς, ἐνός νέου χρόνου, χρόνου ἀνανέωσης, ὅχι μόνο μὲ τὴν μετάνοια, ἀλλὰ νὰ πιαστοῦμε ἀπὸ τὸν ἴδιο τὸν Χριστό, πού σὰν βοσκὸς ἄρπαξε τὸ χαμένο πρόβατο, καθὼς ὁ ἴδιος ὁ Χριστὸς σήκωσε τὸν Σταυρό Του, τὸν ἔβαλε στὴν θέση τοῦ θανάτου, και ἀναίρεσε τὸν θάνατο, ἀναίρεσε τὸ κακό (τὴν ἀμαρτία) μὲ τὴν

συγχώρεση και δίνοντας τήν ζωή Του. Γι' άλλη μιά φορά έρχόμαστε άλλο ένα βήμα πρὸς τήν ἐλευθερία και τήν ἀνανέωση. Ἄς μποῦμε βαθύτερα στό μυστήριο, στό θαῦμα τῆς σωτηρίας και εὐφραινόμενοι παρά Θεῶ, καί χαιρόμενοι βῆμα με βῆμα, ὅλο και πιό πολύ, ἄς ἐκφράζουμε τήν εὐγνωμοσύνη μας γι' αὐτήν τήν ἀνακαίνιση τῆς ζωῆς μας. Ἀμήν.

Ἀπόδοση κειμένου: www.agiazoni.gr

Πρωτότυπο Κείμενο

Sunday of the Cross

18 March 1990

In the Name of the Father, the Son, and the Holy Ghost.

As we progress deeper and deeper into the weeks of Lent, we can say with an ever-growing sense of gratitude and of joy, of a serene and exulting joy the words of a Psalm, 'My soul shall live, and with gratitude I will give glory to the Lord'.

In the first week of Lent we have seen all the promises of salvation given in the Old Testament fulfilled: God became man, salvation has come, and all hopes are possible. And then, in the second week of Lent, we had the glorious proclamation of all the Saints of Christendom that not only did God come and dwell in our midst, but He has poured out upon us, into the Church, and into every human soul ready to receive Him the presence, the transforming gift of the Holy Spirit that makes us gradually commune ever deeper to the Living God until one day we become partakers of the Divine nature.

And today, if we ask ourselves, 'But how that? How can we be forgiven, how can evil be undone?' - one step brings us deeper into gratitude, deeper into joy, deeper into certainty when we consider, when we contemplate the Cross.

There is a passage of the Gospel in which we are told that when Christ spoke of salvation and of its conditions, Peter said to Him, 'Who then can be saved?' - and Christ answered, 'What is not possible to men is possible for God!'. And He Himself came; the fullness of God abided in a human person, and He has power to forgive because He is the victim of all the evil, all the cruelty, all the destructiveness of human history. Because indeed, no one but the victim can forgive those who have

brought evil, suffering, misery, corruption and death into their lives. And Christ does not only forgive His own murderers, when He says, 'Father, forgive - they don't know what they are doing': He goes beyond this, because He had said, 'Whatever you have done to one of My smaller brethren and sisters, you have done it to Me' - not only in good, but indeed, the worst: because in compassion, in solidarity He identifies with every sufferer: the death, the pain, the agony of each of those who suffer is His. And so, when He prays, 'Father, forgive! They do not know what they are doing, what they have been doing', He prays for each of us not only in His own name, but in the name of all those upon whom evil has visited because of human sin.

But it is not only Christ who forgives; everyone who has suffered in soul, in body, in spirit, - everyone is called to grant freedom to those who have made him suffer.

And so, we can see why Christ says, 'Forgive so that you may be forgiven' because both the victim and the culprit are tied in one knot of solidarity and reciprocal responsibility. Only the victim can say, 'Lord - forgive him, forgive her', and only then can the Lord say, 'I do!'.

But do you realise what responsibility it puts on each of us with regard to all and everyone? But also the depth, the glorious depth of hope which opens up to us when we look at the Cross and see that in solidarity with all mankind Christ taking upon Himself all the suffering of the world, accepting to die an impossible death has said in the name of all the sufferers, 'Yes, - we forgive!'

This is one more step towards freedom, this is one more step towards the moment when we will be faced with Christ's resurrection that engulfs us also because the risen Christ is risen and is offering all and each of us the fullness of eternal life.

And so again, and again we can say that Lent is a spring of a new life, a new time, a time of renewal, not only in repentance, but in being taken by Christ Himself as the shepherd took the lost sheep, as the Lord took up His Cross, brought it to the place of death, and undid death, undid evil by forgiveness and giving His life. Once more we are confronted with another step of our freedom and of newness. Let us enter ever deeper into this mystery, into this wonder of salvation, and rejoice in the Lord, and rejoicing, step after step, more and more, let us also express our gratitude by newness of life.

Amen!

Πηγή: agiazoni.gr